

Barna T. Attila

NOVEMBER BAGLYA MELLE MEN

Acsádi Rozáliának, a Láncok, láncszemek költőjének

szól a kuvik, sikolt ablakom alatt, hallod, nagyanyám, nem tudok aludni, halottak napja jön, forgolódom, rikolt a kuvik, ráz a vonat, dülöng, zakatol, ott visz el a felsőgödi temető mellett, hazamegyek, megint hazamegyek a ledózerolt faluszéli házba, a Verseny utca 17. alá, ülök a konyhaasztalnál kilencévesen, fénylik az abrosz, te a sámlin hajladozol a sparhelt mellett, morzsolod a kukoricát, pattog a csend, ébredő tűz nyújtózik, morog, tél van, a sötét szobában nagyapám köhög, fullad, zihál, verejtékeznek, nyomja a dunyha, hallod, hogy köhög, emlékszel, mit álmódott az éjszaka, az erei kígyókká változtak a bőre alatt, sziszegve tekergőztek, üvöltésére riadtunk, huhog a kuvik, huhog, huhukol, emlékszel a nyári délutánra, mikor váratlanul hazajött a szanatóriumból, Budakesziről, mint negyvenötben a hadifogságból, sikerült megszöknie, mielőtt indult a transzport Szibériába, akkor késő este zörgette meg az ablakot, most napsütésben jött a kerten át, lötyögő zakóban, mosolyogva, megláttad a nyitott konyhaajtóból, sikoltott a lábas a kövön, kezed összecsapta, jaj, apu, hát te, apu, megálmodtam, jaj, Istenem, hogy hazajössz, itt vagyok, anyu, mondta halkán, megebédelt, utána kinyújtózott a méhkaptárak tetején, az újságot arcába borítva szunyókált egy órácskát a zümmögésben, huhog a kuvik, huhog, visít, forgolódom, a muslincák, nagyanyám, a muslincákra emlékszel-e, azon az őszön megszállták a házat, ellepték a falakat, Szűz Máriát az ágy felett, Mária arcán fekete szeplők, fekete volt a mennyezet, muslinca mindenütt, örvénylettek lomha rajokban, kavarogtak, törlőronggyal hajkurászta a dögöket, csapkodtál forogva, szitkozódva, emlékszel a vakondtúrásra, amire a sufniban bukkantál, rémülten hánytad a keresztet, olyan volt, akár friss sírhalom, sikolt a kuvik, nem alhatom, és eljött, el, az a reggel, hiába mondtad neki, apu, ne menj az udvarra, ne menj ki a hóba, egy szál hálóköntösben kiment, mikor visszajött, megtántorodott, úgy zuhant az ágyba, kiabálni kezdett, kendőt kapva rohantál a doktor úrért, a sarokban egyszerre robbant fel két teli borosüveg, a halál hívta mulatni nagyapámat, rikolt a kuvik, nem tudok aludni, emlékszel, megérkeztem az iskolából másnap, a verandán vártál, meghalt, mondtad, a mentőautóban, mire beértek vele Vácra, meghalt, mondta a kopár decemberi udvar, meghalt, mondták a csupaszkörtefák, meghalt, mondták a néma méhkasok a hóban, szól a kuvik, huhog, hallod a kuvikot, jönnek a baglyok, meg a majmok, ágyba így zavartál, emlékszel-e, eredj aludni, jönnek a baglyok, nem hittem el sosem, de most november itt ül mellemem, november baglya mellemem ül, rikolt, hallod, körülvettek engem az ősznek sóhajtásai és könyörgései, körülvettek a temetők, körül, fekszem álmatlanul, omlik alá, pereg zizegve, pereg egyre rám az éjszaka keserű nyírka, hull, hull nyitott szemembe, nagyanyám